

Jak a kudy do pohádky

Jednoho dne jsem rozhodla, že půjdu ven s kamarádkou Natkou. Šly jsme se projít k řece a na luka. Když jsme přecházely po prašné cestě, na něco jsme narazily. V příkopě stál veliký mohutný dub a měl v sobě jakousi noru.

„Něco se v ní leskne,“ řekla Natka. Podívala jsem se dovnitř a tam ležely dvě stejné mince. Vzala jsem je a jednu dala Nátě. V tom okamžiku se dub změnil v jakousi bránu. Nejdřív se nám tam nechtělo, ale nakonec jsme neodolaly.

Na druhé straně v zemi Šílenství, jak jsme to nazvaly, to bylo zajímavé. Připadalo mi, jakoby jste vzali moji starou knížku s pohádkami a všechno smíchali a rozsykali v tomto světě.

Na vysokém kopci, který byl naproti nám, se tyčil veliký zámek. Vedla k němu jakási úzká cestička, která se hýbala. Došly jsme k zámku a ten byl zarostlý růžemi. Prolezly jsme trnám až k bráně, ale nevěděly jsme, jak dovnitř. Přemýšlely jsme a pak nás něco napadlo.

„Sezame, otevři se!“ křikly jsme naráz. Ozvalo se skřípání a vchod se otevřel.

Pokračovaly jsme dlouhou chodbou, potom po schodech do věže a nakonec jsme stály před skleněnou rakví. A tam ležel princ Ruda z Ostravy. *No já s Natkou jsme se mohly smíchy potřhat.* Ale aby se neřeklo, tak jsme ho osvobodily polibkem na tvář.

Jak jsme tak procházely po tomhle světě a zjistily jsme, že všechny tyto pohádky mají jednu stejnou věc. Všude se hlavní postava vymění za jednu slavnou osobu z našeho reálného světa. Co však bylo super, že jsme mohly s dějem pohádky různě manipulovat. **A tento svět Šílenství zůstal navždy naším tajemstvím a skrývá před realitou.**

Veronika Veselá